„ГОДИШЊИ ОДМОР” НОВАКА ЂОКОВИЋА И ДРУГА МУЧНА СПИНОВАЊА

На волеј хрватској пропаганди

Овај млади човек је данас симболички изузетно важна српска фигура и због тога има нарочиту одговорност. То није увек лако носити, али је и један од важних извора његове величине и снаге. Није његово да намирује историјске рачуне, но многе крајње озбиљне ствари морао је имати на уму пре но што је одлучио да се и овог лета „проводи у Хрватској”. Изнад свега, морао је знати како ће бити употребљен и колико људи у Србији ће због тога боловати. Дужни смо да кажемо свима, поготову онима које волимо

Пише: Бранислав Матић

Много сталоженог и пристојног света у Србији остало је ових дана непријатно изненађено, па и разочарано извештајима о „годишњем одмору” Новака Ђоковића у Хрватској. Не због Аргентине, где је својим одсуством омогућио да Србија буде излупана као стара канта, а он све то гледао са Краљичине плаже. Не због одмора, који је несумњиво заслужио више него онај што ово пише. Сасвим је очекивано и хрватско безочно пропагандно рабљење тог „годишњег одмора”. Непријатно изненађење и разочарање долазе отуд што је сам Новак Ђоковић у томе свакодневно учествовао,

лично и својеручно, као да има уговорну обавезу. У ту функцију стављени су и његови налози на друштвеним мрежама, посредно и његова супруга и син. Већ трећу годину Ђоковић Хрватима ради нескривену летњу пропагандну кампању. „Набацује им на волеј." Прошле године, током свог „последњег момачког летовања", свакога дана извештавао је на „Фејсбуку" и „Твитеру" како „са друштвом плови на јахти дуж хрватске обале и сјајно се проводи, сваке вечери у неком другом месту". Хрватска пропаганда, туристичка и политичка, наравно, није пропустила тај зицер. Као ни сад.

И? У чему је проблем? Зар Новак Ђоковић треба мени и Србији да полаже рачуне о томе где се одмара и како се тамо понаша? Зар га треба бацити у ланце примитивног национализма и паланачке психологије?

Да се разумемо: спадам у ону огромну већину нормалних Срба који имају велико поштовање и дубока осећања према овом момку. Више пута сам га **јавно бранио** од познатих и непознатих манијака, којих се намножило у овом тужном протекторату
. Сматрам га симболички важном фигуром, метафором Србије каква нам је потребна у XXI веку. Он данас оличава скуп аутентичних вредности захваљујући којима је Србија опстајала кроз сав „лавеж векова". Племенитост и витештво, храброст и поштење, менталну и духовну снагу, „удео труда и чуда", јединство речи и чина, поштовање према другима и оданост својем. И јунаштво и чојство. И врлину и вештину. И крајњу озбиљност и неодољиву духовитост.

Па шта? Да ли би требало да Новак Ђоковић робује нашем поштовању и осећањима, и да нема свој живот?

Разуме се: не. Али Новак Ђоковић ни једног трена не сме заборавити да је један од живих симбола своје земље и да због тога има нарочиту одговорност. То можда јесте бреме и није га увек лако носити, али је и један од важних извора његове величине и снаге. (Сам је призвао и с радошћу прихватио позитивне аспекте тога, па не може бежати ни пред оно мало тежине.) Кад би Србија престала да дише за њега, кад би згасла српска молитва за њега, од Свете горе до најдаљих расејања, кад би његовим кораком престао да корача цео тај народ, Ђоковић би био само један одличан ударач лоптица, један од пролазних шампиона који се смењују као на траци, једна од многих потрошних лутака спортског шоу-бизниса, и ништа више од тога.

А он је сада много више. И досад је то врло добро знао и носио као прави племениташ.

ДУЖНИ СМО ДА ЗНАМО

У епохи кад су медији управљачки инструмент и имају застрашујућу моћ, јавни утицај Новака Ђоковића, прворазредне медијске звезде, огроман је. У српским оквирима, понекад је упоредив само са највишим народним ауторитетима, попут патријарха. Тај утицај грађен је врхунским спортским резултатима и дограђиван симбологијом, узорним понашањем, свешћу о значењу и дејству сваког свог корака, сваке реченице.

Новак Ђоковић, радујем се због тога, има могућност да се одмара у било којој земљи на свету. Ако одлучи да то буде Хрватска, дужан је да зна: његова отаџбина и његов народ имају са том земљом много ненамирених рачуна, отворених рана и питања. Ако и није никада био у Јасеновцу или Јадовну, у Глини или Пребиловцима, дужан је да зна шта се тамо дешавало. И зашто Јасеновац зову „највећим српским градом под земљом". И зашто је „Крајина крвава хаљина".

Новак Ђоковић, наравно, не треба да намирује историјске рачуне ни да води спољну политику Србије. Али мора да зна: више од пола милиона његових сународника је пре двадесетак година силом протерано из земље у којој се он, је л', проводи. Хиљаде њих страдало је само у последњој етапи тог чупања из корена, у августу 1995, што Хрватска прославља управо сад, док се Ђоковић у њој „одмара са породицом". Баш тамо где се он сунча и боћа, на Брионима, издата је америчко-хрватска наредба за масакр у Српској Крајини. Пре тачно двадесет година. Свим тим страдалницима отети су имовина, градови и села, куће и станови, гробља и храмови, „цео један живот", и до данас не могу да се безбедно врате у своје. Многи су изгубили живот покушавајући да то ураде, поверовавши можда баш Ђоковићу да је опет дошло време да се у Хрватској „одмарамо и проводимо". У великим градовима Хрватске, попут Загреба, Срби се национално не изјашњавају, деци дају хрватска или неутрална имена, многи се чак крштавају у католичкој цркви, како би сачували животе, породицу, имовину. Година 2014. је по броју

напада на Србе проглашена критичном, али је у првих пет месеци 2015. забележено још више таквог насиља него целе претходне године. (О свему томе погледајте, рецимо, студију Тамаре Опачић **„ Насиље и несношљивост према Србима у 2014. ”** , Загреб, мај 2015.) У дану када се Новак Ђоковић у Умагу насмејан сликао са председницом Хрватске, на железничкој станици у Загребу **велика група Хрвата упала је рано ујутру у међународни воз из Београда за Љубљану** и пајсерима претукла све младиће за које су посумњали да су Срби. Хрватска полиција није повређенима обезбедила ни основну медицинску помоћ; морали су да наставе путовање са преломима костију и отвореним ранама, у ужасним боловима, окрвављени. Истог тог дана Милорад Пуповац, председник Српског народног вијећа у Хрватској, **указао је да се „положај Срба у Хрватској драстично погоршава” и да „овако никада нису претили”** . Дан касније породични аутомобил Милорада Митровића из Панчева бачен је у море у Сплиту само зато што је имао српске таблице, а Милорад је са два мала детета остао сам на калдрми. Тог преподнева у земунској Алтини гледао сам Горана Млинара, српског избеглицу из Равних котара, како кришом плаче читајући у бесловесном таблоиду о „уживању Новака Ђоковића у Хрватској".

Да не ређам даље и не дајем драстичније слике. А има их.

БОЛНО ИЗНЕВЕРАВАЊЕ И ЛИЧНА ОДГОВОРНОСТ

Новак Ђоковић, дабоме, не треба да успоставља „реципроцитет мржње", нити би томе смео да подлегне било који други веродостојни Србин. Али мора да зна какав мук и разочарање обузму све ове људе-жртве, стотине хиљада њих, после његових похвалних и сентименталистичких изјава о Хрватској, потпуно неоснованих. Какав јад осете пребијени младићи из оног јутарњег воза кад прочитају Новакове твитове о „незаборавним часовима" у Хрватској.

Да ли је Новак Ђоковић изневерио све те људе?

Он је паметан и племенит човек, па ћу оставити њему да сам, за себе и пред собом, закључи. Не мора нама ништа о томе да каже. Али, јасно је, када се ови угњетени људи убудуће буду жалили због угрожености елементарних права Срба у Хрватској и због антисрпске хистерије у тамошњој јавности, Хрвати – старе варалице – одговориће им: „Ви ниш' не кужите! То је ћетничка пропаганда! Па Новак Ђоковић, најзначајнији српски бренд данашњице, не, кад хоће да се одмори и ужива, годинама већ, долази баш у Хрватску!"

Хрватска пропаганда, озбиљна и са великим буџетом, користи Новака Ђоковића и да у туристичкој сезони ментално разоружа и привуче Србе, то велико балканско тржиште. Да искључи све српске одбрамбене механизме, нарочито памћење и осећај за реалност, па и свест о томе да је ма какво српско летовање у Хрватској неприхватљиво са моралног становишта, то јест огрешење о мученички пострадале претке. Јасно је шта истим ударцем хрватска пропаганда постиже у међународној јавности.

Пристајањем на то, Ђоковић посредно преузима одговорност за оне који, заведени његовим пројектованим примером, оду у Хрватску и изложе се опасности или непријатностима. (Њих не чувају хрватске службе безбедности, као Новака, и њихово искуство неће забележити тамошња државна телевизија.) Одговорност за те и све друге последице оваквог „годишњег одмора" је Новакова лична, а не татина и мамина, стричева или фирмина (како се провлачило ономад, кад је крајње непромишљено ушао у рекламну кампању за хрватску „Идеу" у Србији).

Било би жалосно да се Новак Ђоковић сроза на ниво људи попут Чолића или Бреговића, чија је љубав увек повезана са новчаником, а „флуидни идентитет" са законом понуде и потражње. Ако себи и свом народу мисли добро, Ђоковић не сме допустити да буде полуга поновног гурања Срба, и само Срба, у фарсични безидентитет звани Регион, тај пројекат истих оних који су спољa, у крви и ужасу, разбијали Југославију. Мир и нормализација односа да, ако за то постоји и друга страна, али измишљање браће и играње намештених утакмица не.

СО, РАНЕ И ИСПУМПАНИ БАЛОН

Нема изговора. Ни растројство државе Србије, ни велеиздајничка влада, ни окупациона псеудоелита у овом јадном протекторату, ни корумпирана политичка класа не могу бити оправдање ни за кога од нас. То што је неко на високом положају лопов или **идиот** не значи да и сви ми треба да будемо лопови и идиоти. А поготову Новак Ђоковић мора остати изнад. Оним што он данас представља у српству не може се управљати као угоститељским објектом.

Новак ни једног трена не сме заборавити колико честитог а ојађеног српског света, у сиромаштву и рушевинама, живи за његове врлине и победе. Не сме бости прст у око свом измученом и јуначком народу, ма колико то курентно било „на глобалној и регионалној сцени". Не сме му сипати со у ране (није то ни дипломатичност, ни тактичка мудрост, ни политичка коректност). У противном, убрзо ће постати само име за још један испумпани балон у нашим срцима. Губитак би био немерљиво тежак и за њега и за Србије, где год их има. <

Објављено: субота, 8. август 2015, 20:00h